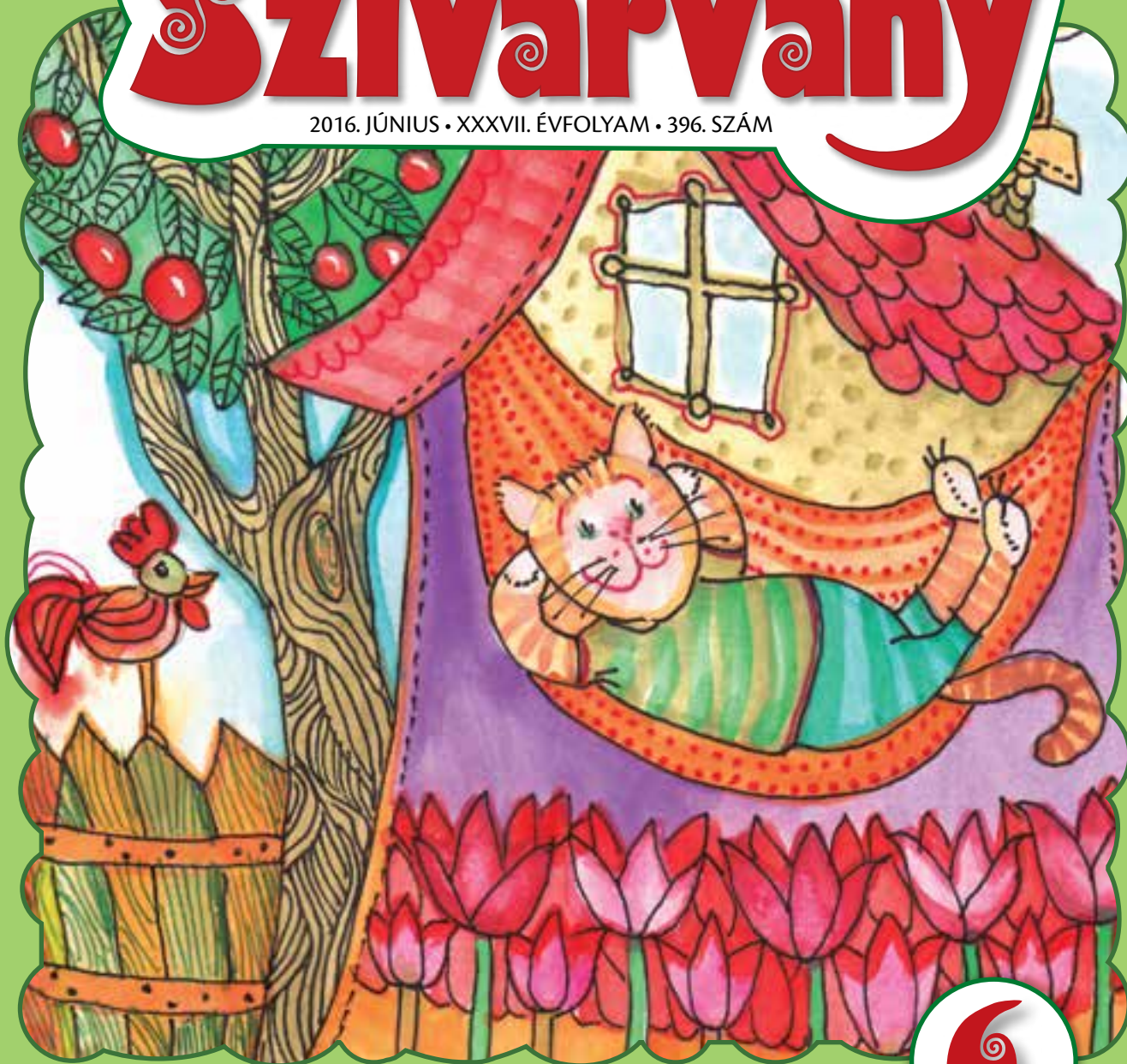

Szivárvány

2016. JÚNIUS • XXXVII. ÉVFOLYAM • 396. SZÁM

The illustration depicts a young girl with dark hair in a bun, wearing a red cape and a blue dress, running across a green field. A brown dog is running alongside her. In the background, a large, multi-colored rainbow arches over a line of stylized trees. The sky is filled with various clouds, some with polka dots. The entire scene is framed by a decorative orange border at the top and bottom, featuring small icons of suns, clouds, and trees.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Futózápor

Futózápor, hová szaladsz?
Hisz semmiről le nem maradsz,
nem késel el a munkából,
nincs számodra közel s távol.
A buszon sincs ülőhelyed,
nem fáj semmiért a fejed,
gyermekedet, bárha járna,
nem kell vinned óvodába.
Mégis loholsz, nem áztatod
bőségesen a sok magot,
futólag csak, nem is árt,
elvered az út porát.

BIRTA-SZÉKELY NOÉMI

Cukrászdában

Nézd már, anya, jön a vihar,
Mindjárt esni fog.
Most már itt kell éjszakáznunk.
Milyen jó móka lesz:
A sok fagyitól félre áll a hasunk.
Nahát, sötétedik.
Így nincs más választásunk,
Cukrászdában éjszakázunk.

LÁSZLÓ NOÉMI

Szaladni

Szaladni jó, főleg ha nincs
rá épkézláb okom,
suhanni lejtős réteken,
cikázni sarkokon,

dobogni földön és fűvön,
csattogni fémhídon,
trappolni járdán, szögleten,
csúszkálni kőlapon.

Szaladni, trappolni, csúszkálni jó.
A fagyigépbe bekukkintani, patakba, tengerbe
csobbanni, labdázni, erdőt járni, gombászni
vagy gombfocizni – mindenre jut idő,
mert itt a nyár, itt a nagyvakáció!
A Szivárvány együtt örül veletek.
Szeptemberben újra találkozunk,
kedves gyerekek!

KISS LEHEL

Nyári nap

Szikrát szór a nyári nap,
S lángot lobbant nyárilag.
Amint szusszan egyet végre,
Bekukkant a fagyigépbe,
S újraéli némileg,
Hogy didergett télileg.

TOMOS TÜNDE rajza

SZŐCS MARGIT

Megnyújtott vakáció

A júniusi nap sugár-sörénye a fák leveleit csiklandozta. Az osztályterem ajtaja hahotára nyíló szájként tárult ki:

– Hurrá, itt a vakáció! – kiáltotta Adorján, száguldtában elkapva Jeromos csuklóját. – Gyere, menjünk a patakhoz!

A patakpart százszorszép-szőnyegén egy pár ormótlan, sáros cipő éktelenkedett.

– Nézd, akár két csónak. Tegyük vízre őket! – állt elő az ötlettel Adorján.

– Jó. Játsszuk azt, hogy te vagy a kincsszállító vitorlás kapitánya, én meg a kalózkapitány – osztotta le a szerepeket Jeromos.

– Bepakolom a rakományt – indította a játékot Adorján, színes kavicsokat gyűjtögetve a patak medréből. – Ez a fűzfaág lesz az árboc, a papírzsebkendő a vitorla. Megfűjom a hajókürtöt: tu-túúú, tu-túúú! Indulok!

– Nicsak, egy kincsekkel megrakott vitorlás – villant a kalóz szeme. – Add meg magad, ha kedves az életed! Ide a kincsekkel!

– Vedd el, ha tudod...

A két hajó egymásnak esett, kavarogtak, ütköztek a felkavart patakmederben. A patak kanyarulatában egy jól megtermett, rövidnadrágos fiú bukkant fel.

– Adorján! Jeromos! Gyertek haza ebédelni! – hangzott a fűzfák mögül.

– Ó nem, soha nincs idő befejezni a játékot! Így fog elröppenni az egész vakáció! A felnőttek folyton kitalálnak valamit – kesergett Jeromos.

– Ezen lehet segíteni – lépett melléjük a nagyfiú. – Hálából, hogy megmostátok a cipőmet, megnyújtom a vakációt.

– Tényleg meg tudod nyújtani? – nyílt kekre a fiúk szeme.

– Mi sem könnyebb. Úgy nyúlik, mint a gumi. Megfogom a két végét, jól meghúszom, júniust a fűzhöz, augusztust a nyírfához kötözöm, hogy ne tudjon összezsugorodni. Na, már meg is van. Ha még segíthetek valamiben, csak kiáltsatok. A nevem Mózsi.

Ettől kezdve minden megváltozott. Olyan hosszú lett egy nap, mintha négyből állna. A két testvér járta a kerteket, a patakpartot, eljátszottak mindent, ami eszükbe jutott. Elolvastak két mesét, megnéztek egy rajzfilmet, festettek, rajzoltak, és még mindig csak reggel kilenc óra volt. Korgó hassal, tétlenkedve várták az ebédidőt.

– Miért kornyadoztok? Nem ti panaszkodtatok, hogy nem jut elég idő a játékra? – korholta őket Anya.

De a fiúk csak tébláboltak a kitágult délutánban. Állatkert, vidámpark, mozi vagy cukrászda, minden unalmassá vált, mert vége-hossza nem volt. Az éjszakák is ráérősen nyújtózkodtak hosszú, sötét karjukkal. A fiúk álmatlanul forgolódtak ágyukban, akár két kürtőskalács a parázs fölött.

Egy reggel megelégték a dolgot. Kiszaladtak a patakpartra, és kiáltozni kezdtek:

– Mózsi! Mózsi!

– Már vártam rátok – dörmögte a nagyfiú egy bokor mögül. – Ügye szeretnétek, ha abbahagynám a nyújtást?

A testvérek szótlanul bólintottak. Mózsi leoldozta júniust és augusztust a fákról, és

a kitágult vakáció egyből összezsugorodott. Ám egy kicsit túlságosan is összement, mert a távolban felhangzott a tanévnnyitó csengő.

– Jaj, még ne! – rimázkodtak a fiúk. – Állítsd vissza eredeti hosszára! Legyen nyár és ebédidő, mert szörnyen megéheztünk.

Mózsi úgy tett, ahogyan kérték, és lássatok csodát, beállt az augusztusi kánikula.

– Adorján, Jeromos, gyertek ebédelni! – csendült az ismerős kiáltás a fűzfák mögül.

A fiúk zergeként szökkentek a hívó szóra.

– Úgy néz ki, használt a vakációs lecke – mormogta Mózsi, azzal leheveredett a mogyoróbokor tövébe, és délutánira nyújtotta a megrövidült árnyékot.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Tengerpart

Van nekem egy homokváras tervem.
Megépítem majd, de előbb fejben.
Három tornya lesz, ott áll a parton,
S benn lakik egy homokvárkisasszony.

A váramat vizesárok védi,
Aki ott jár, mindenki megnézi.
De az árkon nem jön senki át,
Sós víz csípje meg a lábujját!

• Éljen a kapitány és a várépítők!
A kacsalábon forgó kartonvárat és
a doboz-toronyórát **Kolcsár Katalin**
óvónő csoportja építette **az egeres-**
gyártelepi óvodában.

Albert
Zsombor,
Kolozsvár

DÖME ZSUZSA

Éljen a kapitány

Mit kérjek? Ha hajóm lenne,
lehetnék a kapitánya,
kürt keltene reggelente,
az volna a nap nyitánya.

Vissza, vissza! Új útirány!
Mégis inkább várat kérek,
a várba is kell kapitány,
ki rajtaüt ellenségen.

De a vár ne legyen messze,
csak a falunk közelében,
az ellenek ha lesz veszte,
halljam, hogyan zúg az éljen:
Éljen, éljen a kapitány!

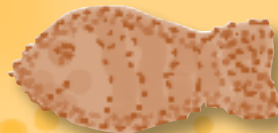
LÁNGI PÉTER

Homokozó

A homokban kotorászok,
lyukat fúrok, kutat ások.
Építem a falu tornyát,
sütök formás homoktortát.
Lapátolom vödörbe,
s végül anya söpör le.

Különös kincs a kavics!
Van éles is, sima is,
akad kövér meg lapos,
s ha a lábam rátapos,
zörög, zizeg, nyikorog.
Kavicsozni jó dolog!

Rajzolj annyi pöttyöt a kagylók, csigák mellé,
ahányat találsz belőlük a rajzon.

Felismered, melyik
homok-alkotás melyik
formával készült?

A Gombakirály

Lengyel mese. SEBŐK ÉVA fordítása

Volt egyszer egy sűrű, sötét, öreg erdő. Ebben az erdőben temérdek mindenféle gomba nőtt. Egyszer elhatározták: királyt választanak maguknak. Igen ám, de kit?

Tanakodtak, tanakodtak, ki lenne a legalkalmasabb, végül kisütötték, hogy maga az erdész. El is mentek hozzá követségbe, és szépen megkérték, hogy legyen a királyuk.

Hanem az erdész csak a fejét csóválta:

– Köszönöm a tisztességet, de hát nekem egyéb dolgom van az erdőben. Meg aztán túl nagy is vagyok hozzátok.

– Legyen hát a nyuszi a királyunk! – eszeltek ki a gombák újabb hosszas töprengés után, s megkérték a nyuszt, hogy királykodjék felettük.

A tapsifüles szépen megköszönte, hogy rá gondoltak, de ő sem fogadta el a királyi rangot.

– Én szeretek ugrándozni, futkározni, a gombakirálynak meg folyvást egy helyben kell állnia, méghozzá egy lábon. S hova tegyem akkor a másik három lábamat?

Újra összeültek a gombák tanakodni, végül abban állapodtak meg, hogy közülük való legyen a király. No, de melyik a sok közül. A tinórú? Vagy a rizike? A rókagomba? Vagy a kucsmagomba?

A csiperke? Vagy a pöfeteg?... Abban megegyeztek, hogy az lesz a király, aki legméltóbb az uralkodásra. De ki a legméltóbb?

– Én! – kiáltotta a légyölő galóca. – Senkinek sincs ilyen gyönyörű, gyöngyös skarlátkalpagja! És nekem mindenki engedelmeskedni fog, mindenki tudja, hogy a mérges gomba veszedelmes!

– Épp ezért nem lehetsz király! – intették le a többiek a hengegő galócát.

S ekkor a fák árnyas rejtekében hirtelen megpillantották a barnasapkás, egyszerű, sose hivalkodó, halszavú vargányát, aki mindig mindenkinek csak örömet szerzett.

– Ő a legméltóbb! – kiáltották a gombák, és szégyellték, hogy szerény külseje miatt már előbb nem gondoltak rá.

Így lett a vargánya a gombák királya.

Mindenki örült: az erdész, a nyuszi, a mókusok meg a békák, minden teremtet lélek a sűrű, öreg, sötét erdőben, csak a galóca mérgelődött. Még gyönyörű, gyöngyös kalpagját is földhöz vágta volna, ha tehetete volna.

TÓTH ÁGNES Gomba

A tinórugomba
felnézett a lombba:

– Ha az ágon hintázhatnék,
nem lennék ily gondba’.

Meghallja egy árva,
jószívű madárka,
lecsippenti a tinórut,
s felrakja az ágra.

– Mit keres a lombba’
a tinórugomba? –
mérgelődik meg a szél,
s le is löki nyomba’.

Lehuppan a gomba,
a kalapja romba’.
Tudja jól, hogy soha többé
nem vágyik a lombba.

A hétfejű sárkány kalandjai

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hétfejű sárkány. Egy szép reggel a kakas kukorékolására jó szokás szerint fel is ébredt. Kinyitotta mind a hét pár szemét.

- Jaj, de jót aludtam! – szolt az egyik feje.
- Álmos vagyok! – ásított a második.
- Éhes vagyok! – kiabálta a harmadik.
- Szomjas vagyok! – követelőzött a negyedik.
- Ne kiabáljatok! – pissegett az ötödik fej.
- Nem akarok óvodába menni! – bömbölt a hatodik.

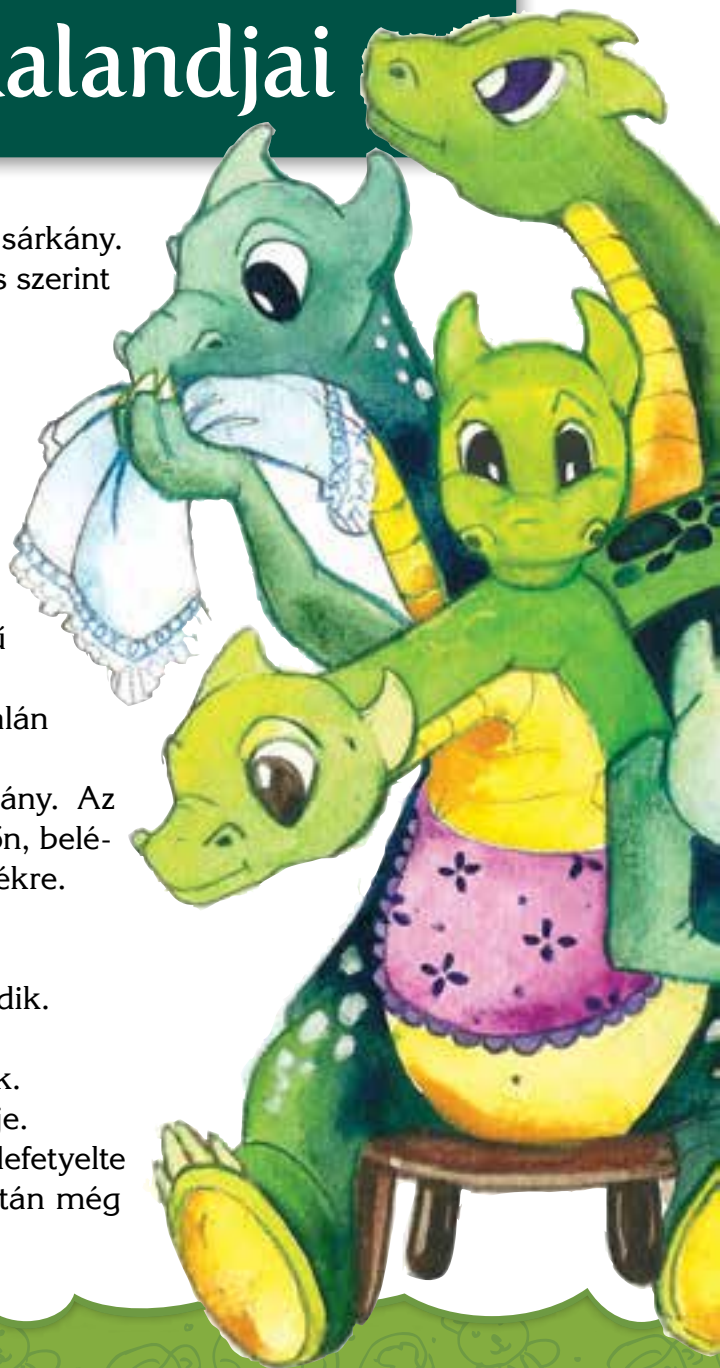
– Menjünk már! – nógatta a többi fejét a hétfejű sárkány hetedik fejecskéje.

Ha a hetedik feje meg nem szólalt volna, talán még ma is veszekednének.

Ment, mendegélt az óvodába a hétfejű sárkány. Az óvoda kapuja sarkig kitárva. Felballagott a lépcsőn, belépett a csoportszobába, s mindjárt le is ült a kisszékre.

- Kérek enni! – mondta az egyik feje.
- Éhes vagyok! – kiáltotta a második feje.
- Kezit csókolom – köszönt illendően a harmadik.
- Én is éhes vagyok – így a negyedik.
- Én nem szeretem a tejet! – kiabálta az ötödik.
- Kalácsot is kérek! – szólalt meg a hatodik feje.

A hetedik feje nem szólt semmit, szépen kilefetyelte a tejet a bögréből. Ha nem kezdett volna hozzá, tán még most is veszekednének.

Reggeli után csipkés asztalkendővel megtörölte mind a hét szája szélét, leseperte kötényéről a morzsákat, s beült a sarokba.

– Óvó néni, mondj nekünk mesét! – kérte az első fej.

– Én ezt már hallottam! – kiabálta a második, pedig nem is tudta, milyen mesére készül az óvó néni.

– A mackósat meséld! – követelte a harmadik.

– Ne azt! – ellenkezett a negyedik.

– Én inkább verekedni akarok! – szólt bele az ötödik.

– Hallgassuk a mesét! – kiáltott a hatodik fej.

A hetedik fej nem szólt semmit, csak végighallgatta az óvó néni meséjét, mely úgy kezdődött, hogy: *Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hétfejű sárkány...*

GÜBA-KEREKES ZSUZSA
rajza

CSEH KATALIN

Meghívó

Sárkány-születésnapomra, figyeljetek, Meghívlak családotul benneteket.

Helyszín: sárkánypalota, 77. szoba.

Időpont: június sohanapján.

Jöhettek már koradélután.

Ropjuk a táncot reggelig,

Amíg jókedvünkből telik.

Hét víg fejem lelkesen lengetem.

Érdeklődés (sárkányunk első fejétől):

– Hány évet töltesz?

– Nem is tudom,

Kérdezd meg a hetedik kobakom.

A hetedik kobak:

– Egy pillanat...

Elveszett az anyakönyvi kivonat.

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

Pöccintünk vagy koccintunk?

A tizenötödikkal koccint,
A tizenhatodikkal pöccint.

Weöres Sándor

– Most akkor pöccintünk? – kérdezte értetlenkedve a kétszázhuszonöt éves sárkány második feje.

– Inkább koccintsunk! – javasolta a kétszázhuszonhat, jaj, bocsnat, elszámoltam, kétszázhuszonöt éves sárkány első feje.

– Ha nem akartok gombfocizni, nekem nyolc, de akkor ne vacakoljatok, döntsük el végre! – szólt fintorogva a harmadik fej.

– Ne türelmetlenkedj ilyen fontos teendők megbeszélésekor – biccentett a második fej.

– Vagy koccintunk, vagy pöccintünk, és kész! – emelte fel hangját a harmadik fej.

– Mi az, hogy vagy-vagy – fortyant fel az első fej –, nem veszed észre, hogy harmadik vagy a sorban? Én mondom meg, hogy mi legyen, én vagyok az első fej!

– Hogy-hogy te vagy az első? Balról te vagy, de jobbról én vagyok. Ezt azért jó lenne figyelembe venni végre, nem gondolod?

– akadémkoskodott a balról harmadik, vagyis jobbról első fej.

– Két kezünk van, három fejünk! Nem tudunk egyszerre pöccinteni is meg koccintani is – szolt a második fej, és még hozzádűnyögte: – Csak két fej között ne legyen feje az embernek. Pontosítok: sárkánynak. Jaj!

– Minek kell nekünk most koccintani? Na minek? Ünneplünk tán, és én nem tudok róla? – kötözködött a harmadik fej.

– És pöccinteni? Azt kell? – húzta össze szemöldökét az első fej.

– Mindig ez van! Mindig! – hüppögte a második fej.

– Jaj, ne kezd már megint! – vágott egyszerre savanyú képet az első és a harmadik fej.

De vághatták a citromképet, szegény második fej úgy bömbölt, hogy összecsődült a sárkánycsalád apraja-nagyja.

– Most akkor mi legyen, apjuk? – kérdezte kendőjét igazgatva sárkánymama.

– Mindenki gombfocizik! Egy-kettő! Elő a gombfocikat! Aztán, ha nyerek, koccintunk is! – szolt sárkánypapa, és jókorát pödörített sárkánybajszán.

És így is lett. Pöccintettek, majd koccintottak, mert természetesen sárkánypapát gombfociban sosem lehetett legyőzni.

BAK SÁRA rajza

TÓTH ÁGNES

Gombfoci

Oly sok gomb van a ruhámon,
Ha egy le hull, nem is bánom.
Mikor leszakad a másik,
Ingem nyaka nagyot ásít.
Ha lepattan a harmadik,
Csak a gomblyuk szomorkodik.
Nevetek, ha mind leszakad –
Gombból lesz a focicsapat.

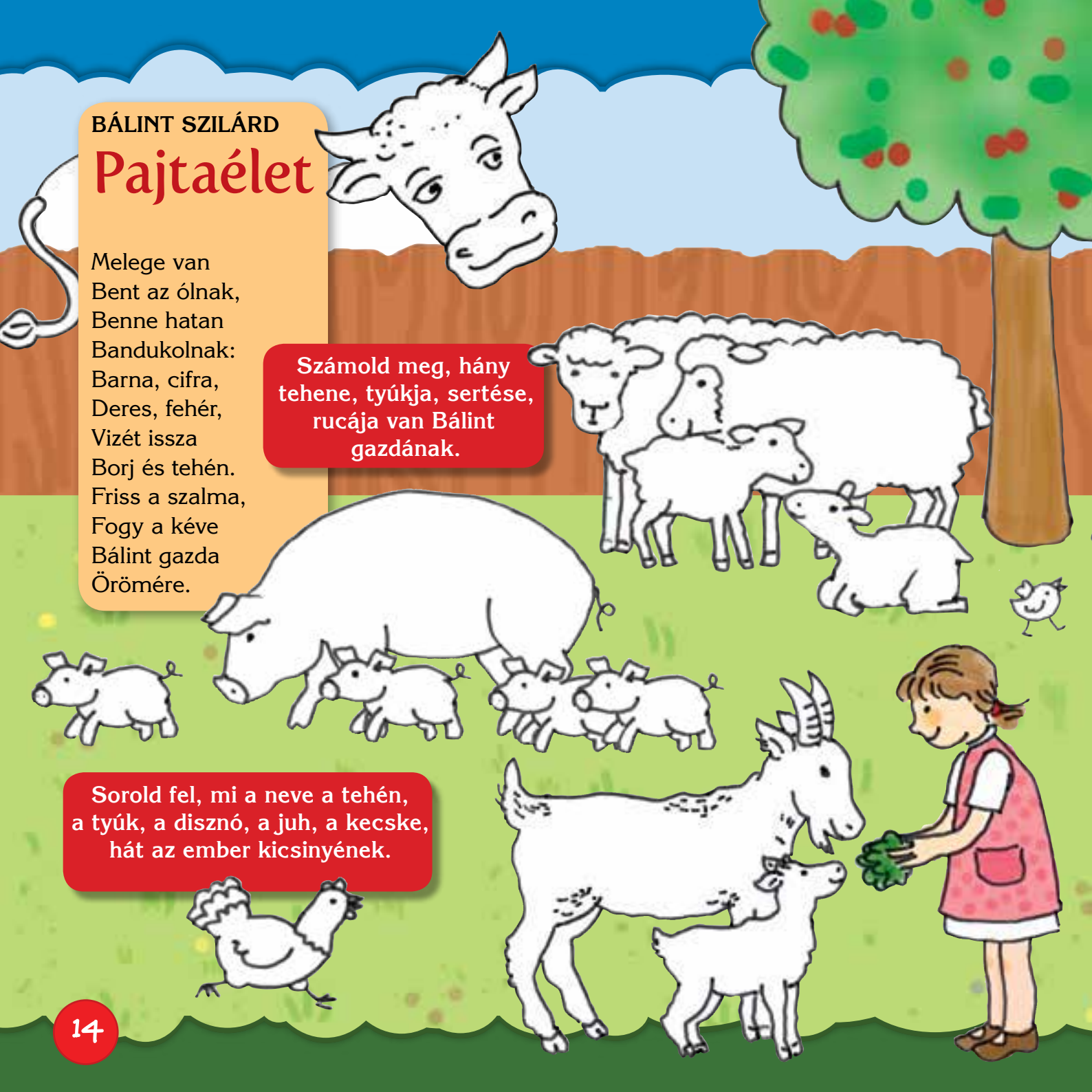
BÁLINT SZILÁRD

Pajtaélet

Melege van
Bent az ólnak,
Benne hatan
Bandukolnak:
Barna, cifra,
Deres, fehér,
Vizét issza
Borj és tehén.
Friss a szalma,
Fogy a kéve
Bálint gazda
Örömére.

Számold meg, hány
tehene, tyúkja, sertése,
rucája van Bálint
gazdának.

Sorold fel, mi a neve a tehén,
a tyúk, a disznó, a juh, a kecske,
hát az ember kicsinyének.

Színezd ki
az állatokat.

Segíts rucamának meg-
számolni, megvan-e mind
a kilenc kicsinye.

P. BÜZOGÁNY ÁRPÁD

Tócsa

Volt egy tócsa, pocsolya,
nem kell oda korcsolya,
kilenc arasnyi a szélte,
kilenc ruca belefért-e?

Mind a kilenc ott lenne,
fejük-farkuk billegne.
A tizedik hová álljon?
Megunta már, hogy ott várjon.

Vályú mélyét kutatja,
annak vizét kút adja,
elég lenne húsz pipének,
akkor lenne hangos ének!

Volt egy tócsa, tócsácska,
beleesett a sáska.
Kilenc ruca azt kereste,
mind azt leste egész este.

Ügyesedjünk

• A teremtet világ kerekiségét, a békét, az összhangot élik át **Bunău Irén tanító néni árpádi**, valamint **Eris Csilla és Tankó Éva csíkdánfalvi** kisdíákjai, valahányszor köröcskékből kézi-munkáznak.

• **Géczi Ilona tanító néni magyarói** elsősei finoman megmunkált kálacsokrot készítettek a vattakorongokból, fülpiszkálóból, szívószálból.

• **Szabó Norbert, Komáromi Judit tanító néni** elsős kisdíákja a **zilahi I. Maniu Iskolában** a régi-régi módszerrel hajtogatott hajócskát rajzolt tenger-hullámokra ragasztotta.

• Papírkollázsból, mégpedig színes körökből „építették” a csigacsalád

pompás palotáit **Veress Júlia és Portik Imola óvó néni gernyeszegi** apróságai is.

• Szeretsz lubickolni? Tanulj úszni a halacskáktól. **Kovács Júlia** és **Szucher Zsuzsa** óvó néni csemetéi a **marosvásárhelyi** M. Eminescu Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában a hullámokat gyertyával firkálták, rá a vizet ecsettel, ujjal festették, a halakat zacskóból, muffin-papírból, illetve tenyérnyomattal készítették.

• **Domahidi Melinda** udvarfalvi óvó néni „mindig Szivárvány- és Napsugár-rajongó volt”. Sok jó ötletet talál lapunkban óvodai munkájához. A nádasban kuksoló békákat köralakból hajtották kettőbe, szemét bevágással düllesztették ki, lábát, nyelvét külön ragasztották.

• *Ugrik a kövön át, keresi a vacsorát...*
Kerekes Melinda és **Menyhárt Katalin** óvó néni **kelementelki** csoportja kartonhengerből, zöld papírból készített békát.

• Ez a csodaparipa gyurmából készült **Czirmay Júlia** tanító néni dési előkészítő osztályában. Alkotója **Kerekes Kriszta Mónika**.

• **Iacobeti Paula**, havadtői óvadás azután ragasztotta, rajzolta a fészkén ülő madárkát, hogy társaival és **Farkas Mária Magdolna**, valamint **Koncz Emma** óvó nénivel megfigyelték a falu gólyáit, énekes-madarait.

• Ugyanazt a fát mind a négy évszakban megfigyelték, és meg is örökítették **Csáky Rozália** és **Feleki Edit** óvó néni csemetéi a **székelykeresztúri** Napsugár Napköziotthon Gyöngyvirág csoportjában. Nekünk a nyári tetszik a legjobban.

• **Nagy Lenke** tanító néni ivói összevont osztályában, amíg a nagyobbak nehéz feladatokon törték a fejüket, a kicsik kollázs-fiút és -lányt faricskáltak, virágos mandalát színezték.

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Marci kandúr meséje

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kandúrlegény, úgy hívták, hogy Marci. Volt neki egy saját piros cseréptető háza, a ház mellett lombos cseresznyefája, a fa alatt kiskertje, a kertben száz nyíló tulipánja, a tulipánok körül zöld léckerítése, a léckerítésen kiskapuja, a kapu előtt kacsausztatója. A kacsausztatóban fehér tollú tojók, gácsérok és sárga pihés kiskacsák úszkáltak. Megvolt Marci kandúrnak mindene. Egy napon mégis úgy érezte, hogy hiányzik neki valami!

– Valami, valami... – mormogta nyugtalanul. – Talán valami harapnivaló?

Kent magának egy nagy karéj vajas-mézes kenyeret. Beleharapott, de csalódottan félretolta:

– Túl édes ez a méz... Nem ez hiányzik nekem! Valami más... Valami, valami... Talán valami füstölnivaló?

Sodort magának egy illatos szivarkát. Beleszívott, de fintorogva félredobta.

– Túl füstös ez a szivarka... Nem ez hiányzik nekem! Valami más... Valami, valami... Talán valami nézegetnivaló?

Kiült a kapu elé, és nézegetett.

A kacsausztatóban egy elégedett kacsa-család úszkált: egy tojó, egy gácsér és nyolc sárga pihés kiskacsa. Bukfenceztek, pancsoltak, sápoztak – örültek a víznek és egymásnak.

– Nekik nem hiányzik semmi! – gondolta Marci kandúr irigykedve. – Nekik elég, hogy együtt vannak... Együtt! Ez az! Ez hiányzik nekem! Doromboló feleség és hancúrozó gyerekek!... Meg kell nősnöm!

Még aznap megüzente a falu legszebb cicalányának, Orsolyának, hogy szeretné feleségül kérni.

A cicalány azt üzenete vissza, hogy feleségül megy Marcihoz, ha elhozza neki a menyasszonyi ajándékot, amit még kislánykorában megálmodott.

– Megálmodott menyasszonyi ajándék? – Marci kandúr megszámolta a ládafiában gyűjtögetett pénzét. – Menyasszonyi ajándék? Az biztosan valami... Valami, valami... Valami HATALMAS!

Elment a városba, és hosszú keresgélés után megvett egy lakókocsit. Odadöcögött vele Orsolya háza elé.

– Mi ez?! – képedt el Orsolya.

– A megálmodott menyasszonyi ajándék...

– Ez az ormótlan szörnyeteg? Hiszen nem látom tőle a fákat meg az eget! Én nem álmodtam ilyen hatalmasat! – azzal lehajolt egy ki-

csi virághoz, és nem is nézett többé Marcira.

– Hát, ha nem hatalmas, akkor biztosan valami... Valami, valami... Valami HANGOS!

Marci eladta a lakókocsit, és vett helyette egy zenegépet. Orsolya háza elé cipelte, és bekapcsolta.

– Mi ez?! – mérgelődött Orsolya.

– A megálmodott menyasszonyi ajándék...

– Ez a dobhártya-hasogató masina? Hiszen nem hallom tőle a madárdalt! Én soha nem álmodtam ilyen hangosat! – azzal szép halkan becsukta Marci orra előtt az ajtót.

– Hát ha nem hangos, akkor biztosan valami... Valami, valami... GYORS!... Vagy... Inkább

valami... Valami TARKA! Nem! Inkább valami... Valami CSILLOGÓ! Vagy inkább valami... Hm...

Három nap, három éjjel törte a fejét Marci kandúr, de sehogy sem tudta kitalálni Orsolya álmát.

– Meg kell mondanom neki, hogy nem tudom kitalálni a megálmodott menyasszonyi ajándékot – sóhajtott a szomorúan.

Kiment a kiskertjébe, szedett egy csokor tulipánt, és bekopogtatott Orsolyához.

– Sajnálom... – kezdte, de Orsolya a nyakába ugrott.

– Pontosan ilyen csokorról álmodtam! Ez az! Ez a megálmodott menyasszonyi ajándék! Te vagy a vőlegény! Te leszel a férjem, senki más!

Marci kandúr szóhoz sem tudott jutni. Nem is kellett, anélkül is összefutott a násznép! Ott volt az egész cicarokonság, még a távoli csikos rokon is eljött; ott volt maga Macskakirály őfelsége; ott voltak a kacsausztatóból a kacsák, sőt

a kacsák szomszédai is; eljöttek a nyuszik, a falubeli kutyák, a csigák, a katicabogarak, és még egy medveházas pár is becommogott.

Megtartották az esküvőt; végigtáncolták a lakodalmat. Karácsonyra öt gömbölyű kiscicájuk született. És Marci kandúr végre úgy érezte, hogy nem hiányzik neki semmi!

SZILÁGYI TOSA KATALIN
rajzai

FODOR SÁNDOR

Boldogság – és nyugalom

Szó ami szó – nagy lagzi volt.

Kiváltképpen Vadméhek tettek ki magukért. Annyi lépes és cseppentett mézet szállítottak a lagzira, hogy szegény Bögöly beleragadt. Volt ott minden jó: számóca, korai málna, tavalyi mogyoró (Mókusék jóvoltából) és annyi édesgyökér, hogy bőven maradt belőle. Mindenki jelen volt, még Szarvasbikáék is felbukkantak a Tisztás szélén, elénekelték, hogy Szeressük egymást gyerekek – és utána össze se verekedtek, de azért megbeszélték, hogy ősszel hol találkoznak e célból. Kecskéka ugyan nem jelent meg személyesen, de elküldte az unokaöcsét, Kutykuruttyot, aki zöld volt és leveli.

Késő délutánig tartott az eszem-iszom. Utána a vendégek minden jót kívántak a fiatal párnak, és hazamentek. Kukucsi mindenkit elkísért a Tisztás széléig. Vöröshangyáékat egészen a hangyabolyig.

– Nem ártana, ha friss vacsoráról gondoskodnánk – jegyezte meg Csipike, amikor már csak hármasan maradtak. – Mézünk ugyan még akad, és édesgyökér is van bő-

ven, de a mézbe jól fogna egy kis friss számóca!

– Helyes – bólintott Kukucsi –, te csak szedjél számócát, én addig elmegyek harmatért, mert a táncoló ifjúság mind megitta... – ám egyszerre elhallgatott ... Csipike tekintetétől.

– Te csak egyet se harmatozz, Kukucsi. Inkább szedjél számócát, de ne téveszd össze, ha lehet, a farkascseresznyével!

– Jaj, de jó lesz, nagyon szeretem a számócát – örvendezett Tipetupa. – A lakomán mind felcsipkedték előlem Madárék... – tette hozzá halkan, nehogy a bükkfa ágán üldögélő Madár meghallja.

Kukucsi azonban elgondolkozva nézett a messzeségbe.

– Én azt hiszem, nem számócát szedek – jegyezte meg halkan.

– Málnát? – kíváncsiskodott Tipetupa.

– Inkább a sátorfámat – felelte Kukucsi. – Nagyon megszoktam én már a legényéletem, meg aztán egy kis húsételre is vágyom, itt pedig nem élnek vele. Meg aztán minek lábatlankodnék itt?

– Itthagysz bennünket, Kukucsi? – kérdezte Típetupa. – És meg se látogatsz?

– Dehogynem! Elnézek én erre gyakran, egyet se búsuljatok.

– Hát akkor... minek is maradnál? Én nem tartóztatlak... – nyújtotta a kezét Csipike.

Elkísérte barátját a Tisztás széléig.

– Azt hiszem, Kukucsi, most van alkalomadta.

– Tudom, mit akarsz mondani, Csipike. Én is sokat gondolkoztam. Nem értem, hogy van az, hogy mindig szívesen hallgatom, amikor te nagyokat mondasz, valahogy szebb is lesz az élet a te mondásaidtól, de amikor utánozni próbállak, abból az sül ki, hogy hazudós vagyok, meg ilyenek. Mert neked sohasem az a fontos, hogy mi van, hanem az, hogy te milyennek mondd. De

ha én egyébnek mondok valamit, abból baj lesz... Azt hiszem, jobb ha megmaradok őszintének.

Csipike a messzeségbe nézett.

– Kár, hogy ezt mások nem látják be – mondta.

Megölelték egymást, nem politizáltak tovább.

Csipike visszatért Típetupához, Kukucsi úgy tett, mintha lehajolt volna. Egyre kevesebb látszott belőle – aztán semmi. Beásta magát a föld alá.

– Vacsoráig pihenhetnénk egyet – ajánlotta Csipike Típetupának.

– Tudod mit? Vacsoráig inkább nagymosást-takarítást rendezünk! – jelentette ki háttározottan, de kedvesen Típetupa.

– Nem ér rá holnap?

– Nem. Gyere, vigyük le a dunyhát, meg ami van, a patakhoz, én majd kimosom.

Vacsoráig meg is szárad.

– Jó. És én közben elmesélem neked az én nagy titkomat. Feleségem vagy, neked elmondhatom.

– Miféle titkot?

Csipike délcegre húzta ki magát.

– Elmondom neked, kedves Tiptupa, hogy lettünk mindnyájan óriások!

– Aha – bólintott Tiptupa. – Ezt majd elmondod este, vagy akkor, amikor esik az eső. Inkább segíts takarítani.

Csipike nagyot nyelt – és bólintott.

Kihurcolták az odúból a dunyhát, amelyik Csipike meglepetésére nem volt olyan szép fehér, amilyennek odabent látta. Kihordtak, levittek a Patakra minden mosnivalót, köztük Csipike zsebkendőjét is.

– Amíg te mosol, mesélek neked Vad-disznó bácsiékról... – ült le a víz mellett egy kőre Csipike.

– Addig inkább menj vissza, és seperd ki az odút! – utasította Tiptupa férjeurát és parancsolóját.

– Most? Seperjek? – csodálkozott Csipike.

– Persze! És szellőztess! Máskor nem szoktál?

Csipike elgondolkozott. Hiszen igaz. Máskor ő sepert, szellőztetett az odúban, mert Kukucsira nem lehetett számítani.

– De igen – mondta. – Máskor is én szoktam... (De csak akkor, amikor akartam – gondolta sóhajtva.)

Elindult visszafelé a kis ösvényen. A Tisz-táson mit lát? Apró földhalmocskák emelkedtek kifelé a fűből sorban, az erdőszél felől, egy... kettő... már a harmadik is, éppen pergett lefelé a porhanyó föld. Kukucsi – gondolta, és lábujjhegyen ment a bükkfáig, nehogy a barátjában honvágyat keltsen. Bement az odúba, kitárta az ablakot, majd a seprű után nyúlt.

– Egyet se vigyorgj, Réz Úr, ne félj, téged is fényesre sikál Tiptupa!

De Réz Úr csak vigyorgott. És ekkor elsötétült az odú. Madár dugta be a fejét az ablakon.

– Mit csinálsz, Csipike? – kérdezte a boldog vőlegénytől.

– Halkan seprek – sóhajtotta Csipike.

– Így a jó! Így a jó! – ujjongott Madár.

– Gondolod? – kérdezte Csipike.

– Gondolom! Így a jó! Most már nem vagy nyugtalan! – és visszaröppent a faágra.

Csipike elgondolkozott. Lám, igaza van Madárnak. Amióta Típetupát megismerte, de kiváltképpen amióta kimondták a boldogító ezennel-azonnalt, minden nyugtalansága elmúlt. Elégedetten sepert tovább.

Halkan, de nyugodtan.

MENTEGETŐZÉS

Alulírott megígértem, hogy Csipikéről, aki óriás léteire boldog lett, több mesét nem mondok. Lám, nem tartottam be az ígéreteimet, de azért nem én vagyok a hibás, hanem Csipike. Azzal, hogy megházasodott.

A házasság is boldogság. De a legtöbbször nem unalmas. És ezt a fajta boldogságot irigyelni se szokták nagyon. És mindenki kíváncsi arra, hogyan házasodott – a másikk.

CSILLAG ISTVÁN
rajzai

Kálmán Kinga,
Seprőd

A ti Csipikétek

Molnár Áron,
Kolozsvár

Szárnybontó

**Madár Dávid
András, Dész**

Itt van a gőzös,
Szeme, szája gőgös,
Itt van a kémény,
Füstöt fúj a végén,
Kicsi kerék, nagy kerék,
Húznak ők most eleget,
Masinista csenget,
Itt van egy fiúcska,
Becsücsül a vagonba.
Datki-György Júlia Inez,
Kézdivásárhely

Barthi Réka,
Zabola

Erdélyi Anna,
Marosvásárhely

Ablak előtt öreg tölgyfa,
Égbetörő koronája,
Milliónyi zöld levél
A nyár dallamát zizegte,
Rigófüttyel versenyre kelt,
Lombja közt sok madár pihent.

Szóllósi Henrik,
Kézdiszentkereszt

Cammog a mackó, emeli a lábát,
nincs vacsorája, keresi a málnát.
Utána gondolja csak ki,
egy kis méz is elkel neki.
Felmászik a fára,
de az öreg fának letörik az ága,
mert mackó popója
a földön marasztalta.

Bartha Nóra,
Sepsiszentgyörgy

Kristó Xavér,
Csíkmenaság

Pitypang rengeteg esernyőt vásárolt nyáron. Egy kisfiú lefújta a pitypangról a fehér ernyőket.

- Ó, esernyőcskéim! Gyertek vissza tüstént!
- Nem megyünk...
- Miért?
- Meguntuk, hogy örökké rajtad üljünk.
- Pitypang vagyok, gyertek vissza!

Az esernyők visszamentek, s a pitypang mellé furakodtak, be a földbe. Pitypang örömmel ölelte át esernyőit.

Mihálydeák Tünde Sarolta, Marosvásárhely

Cica Mica én vagyok,
Mert a nevem Mica.
Mikor engem hív a gazdám,
Így szól hozzám: Mica cica,
Itt a vacsora.

Nagy Emőke Brigitta,
Zabola

Botházi Márton,
Nagyvárad

Kolumbán Boróka,
Gyergyószentmiklós

Kicsi zsiráf, nagyra nőttél,
Hazádtól jól elkerültél.
Otthonod most nálunk leled,
Szeretnénk sokszor találkozni veled!

Zolyomi Vivien,
Marosvásárhely

Petro Nicole,
Marosvásárhely

Csipike postája

Anyától álompuszit kaptok esténként, én most vakációs búcsúpuszit küldök nektek. Két hónapra búcsúzom, de máris készülök szeptemberi találkozásunkra. Addig is hancúrozatok minél többet a szabadban, és látogassatok meg engem is az Erdőben. A Tisztás szélén, az Óriásnagykfta odújában várok rátok. Ha nem találtok, kérdezzétek meg Kukucsit, Madarat vagy Nyulat: ők tudják, épp merre járok.

A levelekről se feledkezzetek meg, hogy szeptemberben is legyen, akit megdicsérnem, így ni: **Nagy Izabella**, Gyergyóalfalu; **Bóné Hanna és Dóra**, Zilah; **Deli Denisa**, Szilágybagos; **Szalai Boróka**, Érköztvélyes; **Albert Zsombor**, Kolozsvár; **Kovács Adél**, Oroszhegy; **Török Fruzsina**, Marosvásárhely; **Farkas Hanna Gréta**, Székelyudvarhely; a **szatmárnémeti Református Szivárvány Óvoda**; a **kolozsvári Hársfaillat Óvoda**, a **János Zsigmond Unitárius Óvoda**; a **gyulakuti Napköziotthon Méhecske csoportja**; a **gyergyóalfalvi Napköziotthon**; a **havadtői**, a **hadadnádasdi**, az **egeres-gyártelepi**, a **kelementelki**, a **szilágypaniti Óvoda**; a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola I. B**, a **szatmárnémeti Hám János Líceum előkészítő**; a **nagyváradi Szacsvey Imre Iskola I. B**; a **kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium I. B**, a **Zenelíceum előkészítő**; a **marosvásárhelyi G. Coşbuc Iskola I. B**; a **zilahai Református Kollégium II.**, a **I. Maniu Iskola I. B**; a **dési előkészítő és I.**; a **csíkmenasági I.**; a **krasznai II.**; az **érköztvélyesi II. B és C**, a **tordai I.**; a **bihari II. B**; az **esztelneki előkészítő**; a **zabolai előkészítő és I. B**; a **szilágypaniti előkészítő és II.**; a **balánbányai II. C**; a **korondi előkészítő osztály**; **zimándújfalu**, **árpádi olvasóink**.

-
- Ez az ünnepi hangulatú osztálykép Március 15-én készült. **Károly Veronika tanító néni csíkmenasági elsősei** azóta nyári ingecskében játszanak, akárcsak ti.

● **Marschal Ildikó tanító néni osztálya a csíkszeredai Petőfi Sándor Iskolában büszkén mutatja a sokféle kézimunkát, amit az 1848-as forradalom évfordulójára készítettek. A huszáros forgót és a kokárda-virágot a Napsugárból tanulták.**

● **Szabó Ágnes óvó néni gazdag képriortban mutatta be az érszalacsi óvodások tavaszi ünnepeit, melyeket a hősök emlékművéhez vezető séta, az alkalomhoz illő kézimunka, énekszó, játék tett felejthetlenné.**

● **Egész tanévben nagy örömmel fogadtuk a Szivárvány meséit, verseit, kézimunkáit. Boldog nyarat kívánunk, és maradunk hűséges olvasóitok! Kürti Csilla tanító néni és bogdándi kisdíákjai**

**Sipos Blanka,
Hadadnásd**

**Kerekes Kriszta
Mónika, Dés**

• Nemcsak szüleik, hanem **Kőrösi Mária, szalárdi tanító néni** szemében is kis királykis-asszony és királyfi az osztály minden tanulója. Koronájuk a januári Szivárványból kivágott naptár hónap-korongjaiból készült.

• **Finna Enikő tanító néni** rendszeresen elküldi **tordai** elsőseinek munkáit, csoportképét. Mindig elámulunk, mennyit nőttek, ügyesedtek egy hónap alatt.

Török Fruzsina,
Marosvásárhely

• Ilyen kartonvirágot készítettek anyukájuknak, és ilyen virágos kedvvel kezdik a nyári szünidőt **Hám Ildikó tanító néni** elsősei a **nagykárolyi V. Lucaciu Iskolában**.

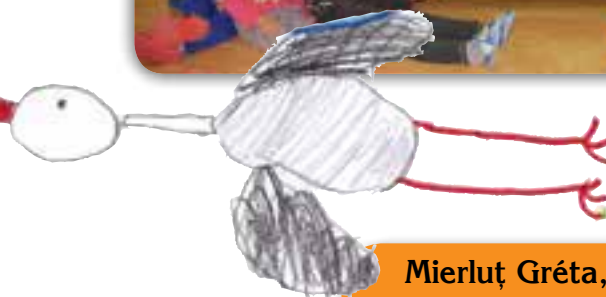
Erdélyi Áron,
Marosvásárhely

● A nagybányai O. Cazimir Óvoda Katicabogár csoportja, Almási Lilla és Munteanu Erika óvónők a szülőkkel együtt örülnek az új bútoroknak, amelyeket a Turul-Sas Hagyományőrző Egyesület és a Bethlen Gábor Alap adományaként kaptak.

Bereczki Gergő, Marosvásárhely

Mierluț Gréta,
Szalárd

● A gólyák ősszel búcsúznak, és tavasszal térnek haza, mi júniusban veszünk búcsút, és szeptemberben térünk vissza az iskolába – röptetik boldogan a Szivárványból kivágott gólyáikat Domokos Zsuzsa tanító néni kisdíákjai a sepsiszentgyörgyi Váradi József Iskolában.

E lapszám támogatója:

Címlap:
SZILÁGYI TOSA
KATALIN

SZIVÁRVÁNY, kisgyermek képes lapja.

Kiadja a NAPSÚGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SÚC. CLUJ S.C. NAPSÚGÁR– EDITŰRA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Szabó Olivér,
Szilágycseh

Nagy Izabella,
Gyergyóalfalu

Barabás Nóra,
Egeres-Gyártelep

Farkas Hanna Gréta,
Székelyudvarhely

Ruzsa-Gazsi-
Ferkó Margit,
Kolozsvár

Németi Nóra,
Szatmárnémeti

Ára 3 LEJ, 400 FT